Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
YVES BOT
prezentate la 21 iunie 2012 [1]

Cauza C-268/11

Atilla Gülbahce
împotriva
Freie und Hansestadt Hamburg

[cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Germania)]

„Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere CEE-Turcia — Principiul nediscriminării în ceea ce privește condițiile de muncă — Acordarea unui permis de ședere pe durată determinată și a unei autorizații de muncă pe durată nedeterminată unui lucrător turc — Retragerea, cu efect retroactiv, a deciziilor de prelungire a duratei permisului de ședere — Condițiile pe care se întemeiază dreptul de ședere potrivit articolului 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, în considerarea autorizației de muncă pe durată nedeterminată”

1. În cauza de față, Curtea este invitată de Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Germania) să interpreteze, încă o dată, Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere [2] din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii [3].

2. Această cauză are drept context factual un resortisant turc intrat pe teritoriul german în posesia unei vize pentru reîntregirea familiei și care a obținut, în acest temei, un drept de ședere. Acestui lucrător i s-a eliberat de asemenea o autorizație de muncă pe durată nedeterminată. Problema centrală în cauză este dacă autoritățile unui stat membru sunt îndrituite, în temeiul dispozițiilor Deciziei nr. 1/80, să retragă permisele de ședere eliberate unui resortisant turc cu efect retroactiv de la data la care a încetat să existe motivul de care depindea, conform dreptului național, acordarea permisului său, respectiv coabitarea cu soția sa.

3. Această problemă ne va conduce, într-o primă fază, la examinarea aspectului dacă reclamantul din cauza principală poate invoca drepturile care decurg din articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din această decizie în vederea contestării acestei retrageri retroactive și în scopul prelungirii permisului său de ședere. Această dispoziție acordă lucrătorilor migranți turci, după o perioadă de un an de încadrare legală în muncă pe piața muncii statului membru gazdă, dreptul la reînnoirea autorizației de muncă la același angajator.

1 — Limba originală: franceza.

2 — Consiliul de asociere a fost înființat prin Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara, de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte. Acest acord a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele Comunității prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685 denumit în continuare „Acordul de asociere”).

3 — Decizia nr. 1/80 poate fi consultată în *Acordul de asociere și protocoalele CEE-Turcia și alte texte de bază*, Oficiul pentru Publicații Oficiale al Comunităților Europene, Bruxelles, 1992.

4. Apoi, într-o a doua fază, cauza de față ne va conduce la precizarea domeniului de aplicare al articolului 10 alineatul (1) din decizia menționată, care prevede că statele membre ale Uniunii Europene acordă lucrătorilor turci care sunt încadrați pe piața legală a muncii un regim caracterizat de absența oricărei discriminări întemeiate pe cetățenie în raport cu lucrătorii Uniunii în ceea ce privește remunerarea și celelalte condiții de muncă. În special, instanța de trimitere se întreabă dacă un lucrător turc căruia i s-a eliberat o autorizație de muncă pe durată nedeterminată se poate prevala în mod valabil de această dispoziție în vederea prelungirii permisului său de ședere, chiar în situația în care nu îndeplinește condițiile de la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

5. În realitate, Curtea va trebui să declare dacă articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 privește doar condițiile de exercitare a unei profesii de către resortisanții turci care sunt încadrați pe piața legală a muncii, condițiile de acces la această piață și dobândirea dreptului de ședere necesar în acest scop fiind, în consecință, guvernate doar de articolul 6 alineatul (1) din această decizie. Sau, dimpotrivă, se poate considera că interdicția discriminării prevăzută la articolul 10 alineatul (1) din decizia menționată produce efecte și asupra condițiilor de acces la încadrarea în muncă al lucrătorilor turci și, în consecință, asupra dreptului de ședere al acestora din urmă?

6. În prezentele concluzii, vom propune Curții să declare că articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că un stat membru nu poate retrage permisul de ședere al unui lucrător turc cu efect retroactiv de la data la care a încetat să existe motivul de care depindea, conform dreptului național, acordarea permisului său, atunci când acest lucrător nu s-a făcut vinovat de niciun comportament fraudulos și când retragerea a avut loc după expirarea perioadei de un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal, prevăzută de această dispoziție.

7. Vom explica, apoi, motivele pentru care credem că articolul 10 alineatul (1) din această decizie trebuie interpretat în sensul că un lucrător turc care beneficiază de o autorizație de muncă pe durată nedeterminată și care nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din decizia menționată nu se poate prevala de cea dintâi dispoziție pentru a obține o prelungire a permisului său de ședere pe teritoriul statului membru gazdă.

I – Cadrul juridic

A – *Dreptul Uniunii*

1. Acordul de asociere

8. În vederea reglementării liberei circulații a lucrătorilor turci pe teritoriul Comunității, a fost încheiat un acord de asociere la 12 septembrie 1963 între aceasta din urmă și Republica Turcia. Acest acord are drept scop „să promoveze consolidarea continuă și echilibrată a relațiilor comerciale și economice între părți, ținând seama pe deplin de necesitatea de a asigura dezvoltarea accelerată a economiei Turciei și ridicarea nivelului de ocupare a forței de muncă și a condițiilor de viață ale poporului turc” [4].

9. Realizarea progresivă a liberei circulații a lucrătorilor turci prevăzută de acordul menționat trebuie să se realizeze potrivit metodelor stabilite de Consiliul de asociere, care are sarcina de a asigura punerea în aplicare și dezvoltarea treptată a regimului de asociere [5].

4 — A se vedea articolul 2 alineatul (1) din Acordul de asociere.

5 — A se vedea articolul 6 din Acordul de asociere.

2. Decizia nr. 1/80

10. Consiliul de asociere a adoptat astfel Decizia nr. 1/80, care are, printre altele, ca obiectiv, îmbunătățirea situației juridice a lucrătorilor și a membrilor lor de familie în raport cu regimul instituit prin Decizia nr. 2/76 a Consiliului de asociere din 20 decembrie 1976 referitoare la punerea în aplicare a articolului 12 din Acordul de asociere. Această din urmă decizie prevedea un drept cu efect treptat de acces la încadrarea în muncă în statul membru gazdă, în favoarea lucrătorilor turci, precum și dreptul de a avea acces la învățământ în acest stat, în favoarea copiilor acestor lucrători.

11. Dispozițiile aplicabile drepturilor lucrătorilor turci sunt enunțate la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, care are următorul cuprins:

„Sub rezerva dispozițiilor articolului 7, referitor la accesul liber la încadrarea în muncă al membrilor familiei sale, lucrătorul turc care este încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru:

— are dreptul, în acest stat membru, după un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal, la reînnoirea autorizației sale de muncă, la același angajator, dacă acesta dispune de un loc de muncă;

— are dreptul, în acest stat membru, după trei ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal și sub rezerva priorității ce trebuie acordată lucrătorilor din statele membru ale Comunității, să accepte o altă ofertă din partea unui angajator, la alegerea sa, făcută în condiții obișnuite și înregistrată la serviciile de ocupare a forței de muncă din acest stat membru, în cadrul aceleiași profesii;

— beneficiază, în acest stat membru, după patru ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal, de accesul liber la orice activitate salariată, la alegerea sa.”

12. Articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 prevede că statele membre acordă lucrătorilor turci care aparțin pieței legale a muncii a acestor state un regim caracterizat prin lipsa oricărei discriminări pe motiv de cetățenie în raport cu lucrătorii Uniunii în ceea ce privește remunerarea și celelalte condiții de muncă.

13. Potrivit articolului 13 din această decizie:

„Statele membre ale Comunității și Turcia nu pot introduce noi restricții privind condițiile de acces la încadrarea în muncă al lucrătorilor și al membrilor familiei lor care se găsesc pe teritoriul acestor state în situație legală în ceea ce privește șederea și accesul pe piața muncii.” [traducere neoficială]

B – *Dreptul național*

14. Articolul 19 alineatul 1 primul paragraf punctele 1 și 4 din Legea privind intrarea și șederea străinilor pe teritoriul federal (Gesetz über die Einreise und den Aufenthalt von Ausländern im Bundesgebiet) din 9 iulie 1990[6] prevede că, în caz de încetare a comunității de viață, permisul de ședere al soțului se prelungește ca drept de ședere autonom și independent de motivul ședерii menționat la articolul 17 alineatul 1 din Ausländergesetz, atunci când comunitatea de viață a existat în mod legal timp de cel puțin doi ani pe teritoriul federal și atunci când străinul era, până la îndeplinirea condițiilor menționate la punctele 1-3, în posesia permisului de ședere sau a autorizației de ședere, afară de cazul în care a fost în imposibilitatea de a solicita la timp prelungirea permisului de ședere pentru motive care nu îi sunt imputabile.

6 — BGBl. 1990 I, p. 1354, denumită în continuare „Ausländergesetz”.

15. Articolul 23 alineatul 1 punctul 1 din Ausländergesetz prevede că permisul de ședere trebuie acordat, conform articolului 17 alineatul 1 din aceasta, soțului străin al unui resortisant german atunci când acesta din urmă are reședința obișnuită pe teritoriul federal.

16. Potrivit articolului 4 alineatul 1 din Legea privind șederea, munca și integrarea străinilor pe teritoriul federal (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet) din 30 iulie 2004[7], pentru pătrunderea și șederea pe teritoriul federal, străinii trebuie să dețină un permis de ședere, afară de cazul în care dreptul Uniunii sau o dispoziție legală dispun altfel sau cu excepția cazului în care există un drept de ședere în temeiul Acordului de asociere.

17. În temeiul articolului 4 alineatul 2 din Aufenthaltsgesetz, un permis de ședere permite exercitarea unei activități salariate în cazurile în care prezenta lege prevede aceasta sau atunci când permisul de ședere permite expres exercitarea unei asemenea activități. Fiecare permis de ședere trebuie să indice dacă este autorizată exercitarea unei activități salariate. Un străin care nu deține un permis de ședere în scop de muncă nu poate fi autorizat să exercite o activitate decât dacă agenția federală pentru ocuparea forței de muncă a înscris acordul său ori dacă un regulament prevede că exercitarea unei astfel de activități fără autorizarea acestei agenții este licită. Restricțiile formulate cu privire la eliberarea autorizației de către agenția menționată trebuie menționate în permisul de ședere.

18. Articolul 4 alineatul 5 din Aufenthaltsgesetz arată că un străin care, în temeiul Acordului de asociere, dispune de un drept de ședere este ținut să dovedească existența acestui drept prin prezentarea probei că deține un permis de ședere dacă nu posedă nici autorizație de stabilire, nici permis de ședere permanent în Uniune. Permisul de ședere se eliberează la cerere.

19. Potrivit articolului 39 din Aufenthaltsgesetz, un permis de ședere care autorizează un străin să exercite o activitate nu poate fi eliberat decât cu acordul agenției federale pentru ocuparea forței de muncă, afară de cazul în care există o dispoziție legală contrară. Acordul poate fi dat când există o prevedere în acest sens în acorduri interstatale, în lege sau într-un regulament. Articolul 50 alineatul 1 din Aufenthaltsgesetz arată că un străin este ținut să părăsească teritoriul federal atunci când nu este sau nu mai este în posesia permisului de ședere necesar și când nu beneficiază sau nu mai beneficiază de un drept de ședere în temeiul Acordului de asociere.

20. În temeiul articolului 105 alineatul 2 din Aufenthaltsgesetz, o autorizație de muncă eliberată înainte de intrarea în vigoare a acestei legi trebuie considerată că reprezintă o aprobare fără restricție din partea agenției federale pentru ocuparea forței de muncă în vederea exercitării unei activități profesionale.

C – *Jurisprudența Eddline El-Yassini și Gattoussi*

21. În cauzele care au determinat pronunțarea Hotărârilor Eddline El-Yassini și Gattoussi[8], Curtea s-a pronunțat deja asupra unei probleme asemănătoare celei pe care o ridică instanța de trimitere în cauza de față, dar într-un context juridic diferit. Astfel, acele cauze aveau drept cadru juridic Acordul de cooperare dintre Comunitatea Economică Europeană și Regatul Maroc[9] și Acordul euromediteraneean de constituire a unei asocieri între Comunitatea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Tunisiană, pe de altă parte[10].

7 — BGBl. 2004 I, p. 1950, în versiunea publicată la 25 februarie 2008 (BGBl. 2008 I, p. 162, denumită în continuare „Aufenthaltsgesetz”).

8 — Hotărârea din 2 martie 1999 (C-416/96, Rec., p. I-1209) și Hotărârea din 14 decembrie 2006 (C-97/05, Rec., p. I-11917).

9 — Acest acord a fost semnat la Rabat la 27 aprilie 1976 și a fost încheiat în numele Comunității prin Regulamentul (CEE) nr. 2211/78 al Consiliului din 26 septembrie 1978 (JO L 264, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 2, p. 202, denumit în continuare „Acordul CEE-Maroc”).

10 — Acest acord a fost întocmit la Bruxelles la 17 iulie 1995 și a fost aprobat în numele Comunității Europene și al Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului prin Decizia 98/238/CE, CECO a Consiliului și a Comisiei din 26 ianuarie 1998 (JO L 97, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 17, p. 3, denumit în continuare Acordul euromediteraneean).

22. În cauzele amintite, statul membru gazdă a redus, prin intermediul unei limitări a dreptului de ședere, dreptul la exercitarea unei activități profesionale de care beneficia un resortisant al unei țări terțe, deși acest drept îi fusese acordat printr-o autorizație de muncă [11].

23. Domnul El-Yassini, după ce s-a căsătorit cu o resortisantă britanică, a obținut în 1991 un permis de ședere în Regatul Unit valabil pentru o perioadă de 12 luni. De la căsătoria sa, el exercită o activitate salariată. Domnul El-Yassini, după separarea de soția sa, a solicitat în 1992 o prelungire a permisului său de ședere, întemeindu-se printre altele pe articolul 40 primul paragraf din Acordul CEE-Maroc, care prevede că fiecare stat membru acordă lucrătorilor de cetățenie marocană angajați pe teritoriul său un regim caracterizat prin lipsa oricărei discriminări întemeiate pe cetățenie în raport cu propriii resortisanți, în ceea ce privește condițiile de muncă și de remunerare. Cererea domnului El-Yassini a fost respinsă de Secretary of State for the Home Department, printre altele, pentru motivul că termenii „în ceea ce privește condițiile de muncă și de remunerare", utilizați de această dispoziție, nu vizează dreptul de ședere al unui lucrător marocan în statul membru gazdă și că, în consecință, nu pot fi interpretați în sensul că îi conferă dreptul de a continua să își exercite activitatea profesională în statul respectiv după expirarea permisului său de ședere.

24. Domnul Gattoussi, un resortisant tunisian, după ce s-a căsătorit cu o resortisantă germană și după ce i s-a încuviințat să i se alăture acesteia, a obținut un permis de ședere cu o valabilitate de trei ani, apoi o autorizație de muncă pe durată nedeterminată. Aflând că domnul Gattoussi trăia separat de soție, autoritățile germane au limitat durata de valabilitate a autorizației de ședere a acestuia și l-au obligat să părăsească teritoriul german sub sancțiunea expulzării în Tunisia. În același mod ca și în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Eddline El-Yassini, citată anterior, autoritățile naționale au apreciat că domnul Gattoussi nu putea pretinde un drept de ședere în temeiul articolului 64 alineatul (1) din Acordul euromediteraneean, potrivit căruia fiecare stat membru acordă lucrătorilor de cetățenie tunisiană angajați pe teritoriul său un regim caracterizat prin lipsa oricărei discriminări întemeiate pe cetățenie în raport cu propriii resortisanți, în ceea ce privește condițiile de muncă, de remunerare și de concediere.

25. În cele două cauze, în pofida faptului că solicitanții aveau o autorizație de muncă pe durată nedeterminată și un loc de muncă, autoritățile naționale au refuzat prelungirea dreptului lor de ședere, întrucât motivul inițial al acordării acestui drept nu mai exista la momentul expirării valabilității permisului lor de ședere. Problema în aceste două cauze era, așadar, dacă articolul 40 primul paragraf din Acordul CEE-Maroc și articolul 64 alineatul (1) din Acordul euromediteraneean trebuiau interpretate în sensul că se opuneau refuzului statelor membre de a elibera, în asemenea condiții, un permis de ședere.

26. În Hotărârea Eddline El-Yassini, citată anterior, Curtea a statuat, în această privință, că, „în stadiul actual al dreptului comunitar, nu este, în principiu, interzis unui stat membru să refuze prelungirea permisului de ședere al unui resortisant marocan pe care l-a autorizat să intre pe teritoriul său și să exercite acolo o activitate profesională, din moment ce motivul inițial al acordării dreptului de ședere nu mai există la momentul expirării duratei de valabilitate a permisului de ședere acordat persoanei în cauză" [12]. Ea a arătat de asemenea că „împrejurarea că această măsură a autorităților naționale competente obligă persoana interesată să pună capăt, anterior termenului convenit în contractul încheiat cu angajatorul său, raportului său de muncă în statul membru gazdă nu este, ca regulă generală, de natură să afecteze această interpretare" [13].

11 — A se vedea Hotărârea Gattoussi, citată anterior (punctul 31).

12 — Hotărârea Eddline El-Yassini, citată anterior (punctul 62).

13 — *Ibidem* (punctul 63).

27. Totuși, continuă Curtea, „situația ar fi diferită în cazul în care instanța de trimitere ar constata că statul membru gazdă a acordat lucrătorului migrant marocan drepturi precise pe planul exercitării unei activități care ar fi mai întinse decât cele care i-au fost conferite de același stat pe planul ședерii” [14]. Ar fi astfel în cazul în care statul membru respectiv nu ar fi acordat persoanei interesate un permis de ședere decât pentru o perioadă mai scurtă decât cea a autorizației de muncă și în cazul în care ulterior, însă înainte de a surveni expirarea autorizației de muncă, el s-ar opune prelungirii permisului de ședere fără a justifica acest refuz prin motive de protecție a unui interes legitim al statului, precum motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică [15].

28. Efectul util al articolului 40 primul paragraf din Acordul CEE-Maroc implică în mod necesar ca, în ipoteza în care un resortisant marocan a fost în mod corespunzător autorizat să exercite o activitate profesională pe teritoriul unui stat membru pentru o anumită perioadă, persoana interesată să beneficieze, pe toată această perioadă, de drepturile pe care dispoziția amintită i le conferă [16].

29. Curtea a aplicat același raționament în Hotărârea Gattoussi, citată anterior [17].

II – Faptele și litigiul principal

30. Domnul Gülbahce, un resortisant turc, a sosit pe teritoriul german în luna februarie 1996 și a depus o cerere de azil. În luna iunie 1997, el s-a căsătorit cu o resortisantă germană. Cererea sa de azil a fost respinsă ulterior.

31. Domnul Gülbahce s-a întors în statul său de origine în luna mai 1998, înainte de a reveni pe teritoriul german la 8 iunie același an, deținând o viză în vederea reîntregirii familiei. El a declarat, în acest scop, că locuiește la adresa soției sale de la momentul respectiv. În luna iulie 1998, serviciul local al străinilor i-a acordat un permis de ședere valabil pentru o perioadă de un an. Acest titlu a fost prelungit la 17 iunie 1999 până la 2 iulie 2001. În paralel, la 29 septembrie 1998, oficiul forței de muncă din Bochum (Germania) i-a eliberat domnului Gülbahce o autorizație de muncă pe durată nedeterminată.

32. În perioada cuprinsă între luna februarie și luna noiembrie 1999, domnul Gülbahce a fost angajat în calitate de auxiliar în industria construcțiilor la Hamburg (Germania), apoi din nou, începând din luna septembrie 2000, de către diferiți angajatori, tot la Hamburg. Fiecare dintre contractele de muncă a durat mai puțin de un an.

33. La 1 iulie 2000, domnul Gülbahce a făcut o cerere pentru obținerea unui apartament la Hamburg și, în luna iunie 2001, a introdus, la serviciul străinilor al Freie und Hansestadt Hamburg, o cerere de prelungire a permisului său de ședere pentru motive profesionale.

34. La 16 august 2001, Freie und Hansestadt Hamburg i-a acordat domnului Gülbahce un permis de ședere valabil pentru o perioadă de doi ani, pe care l-a prelungit ultima dată la 20 ianuarie 2004 pentru o perioadă de doi ani.

14 — *Ibidem* (punctul 64).

15 — *Ibidem* (punctul 65).

16 — *Ibidem* (punctul 66).

17 — A se vedea punctele 29-40 din această hotărâre.

35. În luna iulie 2005, Freie und Hansestadt Hamburg a aflat că soția domnului Gülbahce a declarat în scris, la 2 noiembrie 1999, primăriei din Aschersleben (Germania) că trăia separat de acesta de la 1 octombrie 1999. Domnul Gülbahce, audiat de Freie und Hansestadt Hamburg, a afirmat că s-a separat în mod definitiv de soția sa în luna noiembrie 2000. Din cauza muncii sale, ar fi fost adesea în deplasare pe întreg teritoriul german și nu ar fi stat cu soția sa decât la sfârșit de săptămână și în perioadele de odihnă.

36. În luna decembrie 2005, domnul Gülbahce a solicitat prelungirea permisului său de ședere în considerarea unei activități pe care a început-o în luna noiembrie 2004 în cadrul Atla GmbH la Hamburg.

37. Prin decizia din 6 februarie 2006, confirmată prin decizia din 29 august 2006, Freie und Hansestadt Hamburg a retras cu efect retroactiv permisele de ședere ale domnului Gülbahce din 16 august 2001 și din 20 ianuarie 2004. A respins cererea de prelungire a permisului său de ședere și a amenințat să procedeze la returnarea sa forțată în Turcia. În opinia sa, permisele de ședere ale domnului Gülbahce nu ar fi trebuit prelungite dat fiind că comunitatea de viață nu a existat timp de doi ani, în considerarea declarațiilor soției sale. Freie und Hansestadt Hamburg apreciază de asemenea că domnul Gülbahce nu ar fi putut să se prevaleze, în vederea obținerii unei prelungiri, de articolul 6 din Decizia nr. 1/80, deoarece, la momentul fiecăreia dintre prelungiri, el nu fusese angajat la același angajator de cel puțin un an. În plus, domnul Gülbahce ar fi obținut în mod fraudulos permisele de ședere, întrucât comunitatea de viață dintre acesta din urmă și soția sa încetase.

38. Prin hotărârea din 3 iulie 2007, Verwaltungsgericht (Germania) a respins acțiunea formulată de domnul Gülbahce împotriva deciziei Freie und Hansestadt Hamburg, pentru motivul că aceasta a procedat, în mod întemeiat, la retragerea permiselor de ședere, dat fiind că comunitatea de viață dintre soți nu fusese menținută timp de doi ani. Pe de altă parte, articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, invocat de domnul Gülbahce din perspectiva autorizației sale de muncă pe durată nedeterminată, nu ar avea ca efect să impună Freie und Hansestadt Hamburg să îi permită acestuia, prin intermediul prelungirii permisului său de ședere, să își continue activitățile profesionale pe care le exercita în perioada respectivă.

39. Prin hotărârea din 29 mai 2008, Hamburgisches Oberverwaltungsgericht, instanța de apel, a modificat hotărârea pronunțată de Verwaltungsgericht și a dispus ca Freie und Hansestadt Hamburg să elibereze domnului Gülbahce un permis de ședere pentru motivul că autorizația de muncă pe durată nedeterminată dădea naștere, în raport cu articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, unui drept de ședere independent de căsătorie. Astfel, un lucrător turc care este încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru și care deține o autorizație de muncă legală și pe durată nedeterminată ar fi îndrituit să se prevaleze de această dispoziție, chiar dacă nu poate invoca drepturile care rezultă din articolul 6 din această decizie. Instanța de apel apreciază că se impune aplicarea prin analogie a jurisprudenței Curții referitoare la interdicțiile de discriminare care decurg din Acordul CEE-Maroc și din Acordul euromediteraneean. Dreptul la exercitarea efectivă a unei activități profesionale nu i-ar fi putut fi retras atunci decât pentru motive de protecție a unui interes legitim al statului, precum motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică. Or, asemenea motive nu ar exista și, mai mult, domnul Gülbahce nu ar fi încheiat o căsătorie de conveniență.

40. Pronunțându-se asupra recursului, Bundesverwaltungsgericht (Germania), prin hotărârea din 8 decembrie 2009, a anulat hotărârea din 29 mai 2008 și a trimis cauza spre rejudecare, pentru motivul că instanța de apel ar fi pornit, în mod eronat, de la principiul potrivit căruia domnul Gülbahce ar fi avut dreptul la prelungirea sau la acordarea unui permis de ședere în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 și în considerarea acordării unei autorizații de muncă pe durată nedeterminată.

41. Instanța de trimitere arată că reiese din noile ședințe ținute în cadrul procedurii ulterioare casării cu trimitere spre rejudecare, precum și din elementele de probă furnizate de părți că domnul Gülbahce este angajat, din octombrie 2006, de Consultin Bau GmbH situată la Hamburg, mai întâi în mod discontinuu și apoi, de la 2 noiembrie 2009, fără discontinuitate.

III – Întrebările preliminare

42. Hamburgisches Oberverwaltungsgericht, având îndoieli cu privire la interpretarea dispozițiilor Deciziei nr. 1/80, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că:

a) un lucrător turc căruia i-a fost acordată în mod legal permisiunea de a desfășura o activitate pe teritoriul unui stat membru pentru o anumită perioadă (eventual nedeterminată) care depășește durata de valabilitate a permisului de ședere (așa-numita autorizație de muncă excesivă) își poate exercita, pe parcursul întregii perioade menționate, drepturile ce rezultă din această permisiune, în măsura în care nu se opun motive de protecție a unui interes legitim al statului, în special motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică;

b) și că se interzice unui stat membru să refuze de la început orice efect al permisului în cauză în ceea ce privește statutul de rezident al lucrătorului respectiv în temeiul legislației naționale în vigoare la momentul acordării permisului, care condiționează autorizația de muncă de permisul de ședere (ca urmare a Hotărârii [Eddline] El-Yassini, [citată anterior], punctul 3 din sumar și punctele 62-69, cu privire la domeniul de aplicare al articolului 40 primul paragraf din Acordul [...] CEE-Maroc, precum și a Hotărârii [...] Gattoussi, [citată anterior], punctul 2 din sumar și punctele 36-43, cu privire la domeniul de aplicare al articolului 64 alineatul (1) din Acordul euromediteraneean [...])?

În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare:

2) Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că clauza de «standstill» interzice de asemenea unui stat membru să retragă, în temeiul unei dispoziții normative (în speță, [Aufenthaltsgesetz]), unui lucrător turc încadrat pe piața legală a muncii posibilitatea de a invoca o încălcare a interdicției de discriminare prevăzute la articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 în considerarea permisului de muncă acordat anterior, a cărui perioadă de valabilitate o depășește pe cea a permisului de ședere?

În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare:

3) Articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că interdicția de discriminare pe care o prevede nu interzice în orice caz autorităților naționale să retragă permise de ședere acordate în mod eronat pentru o anumită perioadă unui lucrător turc în temeiul legislației naționale, după expirarea perioadei de valabilitate a acestora potrivit legislației naționale, pentru perioadele în care lucrătorul turc a făcut într-adevăr uz de permisul de muncă pe perioadă nedeterminată, atribuit anterior, și a lucrat?

4) Articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în plus în sensul că această dispoziție vizează exclusiv activitatea pe care un lucrător turc, care deține o autorizație de muncă care i-a fost acordată legal de autoritățile naționale fără limitarea duratei și fără restricții referitoare la obiectul său, o exercită la momentul la care îi expiră permisul de ședere, care i-a fost acordat în alte scopuri, și că un lucrător turc care se află în această situație nu poate,

aşadar, să pretindă ca, chiar după încetarea definitivă a acelei activităţi, autorităţile naţionale să îi autorizeze continuarea şederii în vederea exercitării unei noi activităţi, eventual după o perioadă de întrerupere necesară căutării unui loc de muncă?

5) Articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în plus în sensul că interdicţia discriminării interzice autorităţilor naţionale din statul membru gazdă, în raport cu un resortisant turc încadrat pe piaţa legală a muncii căruia statul respectiv i-a acordat iniţial, în considerarea exercitării unei activităţi, drepturi suplimentare faţă de cele referitoare la şederea sa (doar) să adopte măsuri de repatriere după expirarea ultimului permis de şedere acordat, în condiţiile în care măsurile respective nu sunt destinate protecţiei unui interes legitim al statului, fără să oblige autorităţile respective să acorde un permis de şedere?"

IV – Analiza noastră

43. Domnul Gülbahce apreciază că prelungirea permiselor sale de şedere în lunile august 2001 şi ianuarie 2004 nu era nelegală şi că el era îndrituit să revendice această prelungire în vederea exercitării dreptului său la muncă care decurge din autorizaţia de muncă pe durată nedeterminată care îi fusese eliberată în luna septembrie 1998.

44. Din decizia de trimitere reiese că Hamburgisches Oberverwaltungsgericht porneşte de la premisa potrivit căreia domnul Gülbahce nu se putea prevala de drepturile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 pentru a contesta retragerea permiselor sale de şedere.

45. Totuşi, observăm că, în această decizie, se arată că domnul Gülbahce a solicitat, în luna decembrie 2005, prelungirea permisului său de şedere pentru o activitate pe care a început-o în luna noiembrie 2004 în cadrul Atla GmbH, la Hamburg. De asemenea, Hamburgisches Oberverwaltungsgericht declară că domnul Gülbahce nu a întreprins activităţi profesionale de mai lungă durată decât în luna noiembrie 2004, activitate pe care a exercitat-o până în luna iunie 2006 [18]. Pe de altă parte, instanţa de trimitere explică faptul că, la momentul retragerii permiselor de şedere din lunile august 2001 şi ianuarie 2004 şi al refuzului prelungirii permisului său de şedere, respectiv în luna februarie 2006, domnul Gülbahce era angajat la acelaşi angajator de peste un an [19].

46. Nu este, aşadar, evident că domnul Gülbahce nu îndeplinea în niciun mod condiţiile de la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

47. În consecinţă, pentru a oferi un răspuns util instanţei de trimitere, vom studia întrebările adresate de aceasta din urmă plecând mai întâi de la ipoteza potrivit căreia domnul Gülbahce ar putea să îşi întemeieze dreptul la prelungirea permisului său de şedere pe articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 şi apoi plecând de la premisa pe care se întemeiază instanţa de trimitere, respectiv aceea că domnul Gülbahce nu îndeplineşte condiţiile prevăzute de această dispoziţie.

A – *Domnul Gülbahce se poate întemeia pe dreptul care decurge din articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80*

48. Instanţa de trimitere explică faptul că, în conformitate cu dispoziţiile naţionale, prin retragerea, în luna februarie 2006, a permiselor de şedere din lunile august 2001 şi ianuarie 2004, dreptul de şedere naţional al domnului Gülbahce s-ar fi stins în mod retroactiv începând cu 3 iulie 2001 şi, în consecinţă, acesta nu se putea prevala de articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 [20].

18 — A se vedea punctul 23 din decizia de trimitere.

19 — A se vedea punctul 24 din decizia de trimitere.

20 — A se vedea punctul 23 din decizia de trimitere.

49. Această constatare ni se pare în contradicție directă cu jurisprudența degajată de Curte în Hotărârea Unal [21].

50. Astfel, în această hotărâre, Curtea a decis că articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că se opune ca autoritățile naționale competente să retragă permisul de ședere al unui lucrător turc cu efect retroactiv de la data la care nu mai există motivul pentru acordarea permisului de ședere prevăzut în dreptul național, atunci când nu există vreun comportament fraudulos al respectivului lucrător, iar retragerea permisului intervine după expirarea termenului de un an de încadrare legală în muncă prevăzut la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță.

51. Curtea a apreciat, printre altele, că, potrivit principiului general al respectării drepturilor câștigate, din moment ce un resortisant turc poate să se prevaleze în mod valabil de drepturi în temeiul unei dispoziții a Deciziei nr. 1/80, aceste drepturi nu mai depind de menținerea împrejurărilor care le-au dat naștere, o condiție de această natură nefiind impusă prin această decizie [22].

52. Pentru a determina dacă domnul Unal a dobândit asemenea drepturi, Curtea a considerat ca dată pertinentă cea a adoptării de către autoritățile competente ale statului membru gazdă a deciziei de retragere a autorizației de ședere a lucrătorului turc [23].

53. În cauza principală, domnului Gülbahce i s-au retras permisele de ședere din 16 august 2001 și din 20 ianuarie 2004 prin decizia din 6 februarie 2006. Or, astfel cum am arătat la punctul 45 din prezentele concluzii, la data respectivă, domnul Gülbahce era probabil angajat de peste un an la același angajator.

54. În consecință, la data la care a avut loc retragerea permiselor de ședere în litigiu, domnul Gülbahce era susceptibil să fi dobândit drepturi în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, ceea ce ar implica în mod necesar existența unui drept corelativ de ședere în beneficiul său [24]. În acest scop, revine instanței de trimitere competența de a stabili dacă perioada de muncă efectuată de domnul Gülbahce începând din luna noiembrie 2004 până în luna iunie 2006 corespunde condiției de un an de încadrare în muncă în mod legal în sensul acestei dispoziții, dat fiind faptul că este suficient ca un lucrător turc să fi desfășurat o activitate legală de mai mult de un an pentru a avea dreptul la reînnoirea autorizației sale de muncă la același angajator [25]. În această privință, o activitate legală presupune o situație stabilă, iar nu precară pe piața muncii din statul membru gazdă și presupune, din acest punct de vedere, un drept de ședere necontestat [26].

55. În special, exercitarea unei activități de către un resortisant turc sub acoperirea unui permis de ședere eliberat ca urmare a unui comportament fraudulos, care a condus la o condamnare, sau în temeiul unei autorizații de ședere provizorii care nu este valabilă decât până la adoptarea unei decizii definitive cu privire la dreptul său de ședere nu poate crea drepturi în beneficiul acestui resortisant în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 [27].

56. În cauza de față, s-ar părea că domnul Gülbahce nu s-a făcut vinovat de niciun comportament fraudulos și că beneficia, în plus, de un permis de ședere și de o autorizație de muncă pe durată nedeterminată care îi permiteau să exercite în mod liber o activitate salariată pe teritoriul german. În orice caz, va reveni instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă domnul Gülbahce îndeplinea condițiile impuse de articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

21 — Hotărârea din 29 septembrie 2011 (C-187/10, Rep., p. I-7203).

22 — Hotărârea Unal, citată anterior (punctul 50).

23 — *Ibidem* (punctele 51 și 52).

24 — *Ibidem* (punctele 29 și 30).

25 — *Ibidem* (punctul 38).

26 — *Ibidem* (punctul 31).

27 — *Ibidem* (punctul 47).

57. În consecință, credem că, dacă instanța de trimitere ar stabili că domnul Gülbahce îndeplinea condiția perioadei de un an de încadrare legală în muncă pe piața germană a muncii la data retragerii permiselor de ședere din lunile august 2001 și ianuarie 2004, acesta ar putea fi în măsură să invoce drepturile pe care i le conferă această dispoziție în scopul prelungirii permisului său de ședere, iar autoritățile naționale competente nu ar fi, așadar, îndrituite să îi retragă permisele de ședere cu efect retroactiv de la data la care a încetat să existe motivul de care depindea, conform dreptului național, acordarea permisului.

58. În schimb, dacă instanța de trimitere va constata că domnul Gülbahce nu îndeplinea o asemenea condiție, atunci în mod întemeiat ea va înlătura eventualitatea ca domnul Gülbahce să obțină prelungirea permisului său de ședere în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

59. În această din urmă ipoteză, se pune întrebarea dacă domnul Gülbahce este susceptibil să invoce articolul 10 alineatul (1) din această decizie în vederea prelungirii permisului său de ședere.

B – *Domnul Gülbahce nu se poate întemeia pe dreptul care decurge din articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80*

60. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere urmărește, în esență, să afle care este domeniul de aplicare al articolului 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Această dispoziție permite unui resortisant turc titular al unei autorizații de muncă pe durată nedeterminată să obțină o prelungire a permisului său de ședere în timp ce litera articolului 6 alineatul (1) din această decizie, ale cărei condiții nu le îndeplinește, pare să se opună?

61. Astfel, instanța de trimitere pare să aprecieze că domnul Gülbahce nu poate fi considerat ca regăsindu-se în una dintre situațiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din decizia menționată întrucât, la momentul retragerii permisului de ședere, nu fusese angajat pentru o perioadă continuă de cel puțin un an la același angajator.

62. În ceea ce privește, mai întâi, aplicarea, eventual, prin analogie a normelor prevăzute de Acordul CEE-Maroc sau de Acordul euromediteraneean, trebuie precizată diferența care există între aceste acorduri și Acordul de asociere.

63. Curtea însăși a subliniat acest lucru la punctul 61 din Hotărârea Eddline El-Yassini, citată anterior, arătând că între Acordul CEE-Maroc și Acordul de asociere există diferențe substanțiale atât în modul lor de redactare, cât și în obiectul și obiectivul lor, pentru a concluziona că jurisprudența Curții degajată în cadrul Acordului de asociere nu poate fi transpusă prin analogie Acordului CEE-Maroc.

64. Astfel, în această hotărâre, Curtea a relevat că Acordul de asociere avea ca scop realizarea unei integrări progresive a lucrătorilor turci în perspectiva aderării Republicii Turcia la Uniune, Acordul CEE-Maroc neînscriindu-se decât în cadrul unei cooperări economice globale [28].

65. După ce a amintit conținutul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, Curtea arată că în acest context ea a statuat în mod constant că un lucrător turc, care îndeplinește condițiile enunțate la această dispoziție, poate pretinde prelungirea permisului său de ședere în statul membru gazdă pentru a continua să exercite acolo o activitate salariată legală [29].

66. Constatând că dispozițiile din această decizie concretizează economia specifică a acesteia, Curtea a concluzionat în mod logic că interpretarea Acordului CEE-Maroc nu se putea face prin analogie cu aceste dispoziții.

28 — A se vedea punctele 54-58 din hotărârea menționată.

29 — A se vedea Hotărârea Eddline El-Yassini, citată anterior (punctul 53 și jurisprudența citată).

67. Aceleași rațiuni impun reținerea reciprocei acestei afirmații a Curții.

68. Astfel, Curtea a evidențiat, la punctul 53 din Hotărârea Eddline El-Yassini, citată anterior, că prelungirea permisului de ședere al lucrătorului turc pentru continuarea exercitării unei activități salariate legale presupune îndeplinirea condițiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Or, trebuie să se constate că această dispoziție nu are echivalent în Acordul CEE-Maroc. În sine, acest element ar milita pentru respingerea interpretării prin analogie propuse de domnul Gülbahce. Aceasta se impune cu atât mai mult cu cât dispoziția menționată face parte integrantă dintr-un sistem propriu Acordului de asociere în considerarea obiectului și a finalității sale.

69. Rezultă, în opinia noastră, că ipoteza prezentată în această hotărâre nu se poate transpune în cauza dedusă analizei.

70. În măsura în care domnul Gülbahce nu îndeplinește condițiile de la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, el nu poate invoca niciun drept la reînnoirea sau la prelungirea permisului său de ședere în temeiul acestei decizii.

71. Astfel, rezultă din Hotărârea Unal, citată anterior, că, atunci când drepturile care decurg din articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 pot fi invocate cu titlu de drepturi câștigate, faptul că condițiile inițiale care au permis dobândirea acestora au dispărut nu are nicio consecință[30]. Or, fără îndeplinirea condiției privind durata minimală de activitate prevăzută la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din această decizie, drepturile care decurg din aceasta nu pot fi dobândite.

72. În consecință, domeniul de aplicare al articolului 10 alineatul (1) din decizia menționată poate fi precizat acum.

73. Această dispoziție aparține ea însăși sistemului specific al Acordului de asociere și al Deciziei nr. 1/80. Ea vine, așadar, să completeze articolul 6 alineatul (1) din această decizie și nu să i se opună, contrar interpretării susținute de domnul Gülbahce. Astfel, întrucât această din urmă dispoziție prevede un sistem de integrare progresiv, procesul pe care îl instituie începe cu un regim care restrânge drepturile lucrătorului turc care face parte din piața legală a muncii.

74. Regimul progresiv de dobândire a dreptului la exercitarea unei activități profesionale cuprinde, în fazele sale prime, restricții care se apropie de o discriminare pe motiv de cetățenie, astfel cum demonstrează articolul 6 alineatul (1) a doua liniuță din această decizie, care prevede că trebuie acordată prioritate lucrătorilor din statele membre. Aceste restricții sunt justificate prin filosofia globală a Acordului de asociere și privesc dobândirea dreptului de a solicita un loc de muncă.

75. Odată dobândite acest drept și locul de muncă, nu poate fi tolerată, în schimb, nicio discriminare, oricare ar fi forma acesteia, în ceea ce privește condițiile de exercitare a dreptului menționat. Este ceea ce amintește, în opinia noastră, articolul 10 alineatul (1) din decizia menționată.

76. Credem, așadar, că condițiile de acces la un loc de muncă al lucrătorilor turci sunt reglementate doar de articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, iar articolul 10 alineatul (1) din această decizie nu poate, în consecință, să aibă vocația de a reglementa la rândul său condițiile de acces și să permită astfel persoanei interesate să își întemeieze cererea sa de prelungire a permisului de ședere pe această din urmă dispoziție.

30 — A se vedea punctul 50 din hotărârea menționată.

77. Amintim în această privință că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, dispozițiile referitoare la Acordul de asociere nu impietează asupra competenței statelor membre de a reglementa atât intrarea pe teritoriul lor a resortisanților turci, cât și condițiile primei lor activități profesionale, ci reglementează doar situația lucrătorilor turci care sunt deja în mod legal integrați în statul membru gazdă în considerarea exercitării legale a unei activități pe o anumită durată, în conformitate cu condițiile enunțate la articolul 6 din Decizia nr. 1/80 [31]. Prin urmare, prima admitere a unui resortisant turc pe teritoriul unui stat membru este în principiu guvernată în mod exclusiv de dreptul național al statului respectiv, iar persoana interesată nu poate invoca, în temeiul dreptului Uniunii, anumite drepturi în materia exercitării unei activități salariate sau a unei activități independente și, în mod corelativ, în materia ședерii decât în măsura în care se găsește deja în situație legală în statul membru în cauză [32].

78. Acordul de asociere nu consacră, așadar, niciun drept de ședere lucrătorilor turci.

79. În consecință, dacă s-ar admite că un lucrător turc care nu îndeplinește condițiile de la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 se poate prevala de articolul 10 alineatul (1) din această decizie, această împrejurare ar avea drept consecință obligarea statelor membre la prelungirea permisului de ședere al acestui lucrător, în pofida unei situații considerate nelegală de către autoritățile naționale competente pe teritoriul statului membru gazdă.

80. O asemenea interpretare ar avea ca efect crearea unui drept de ședere în favoarea lucrătorului turc de îndată ce acesta deține o autorizație de muncă pe durată nedeterminată. Nu numai că un asemenea drept nu este prevăzut de Acordul de asociere, dar el impietează, în plus, asupra competențelor statelor membre de a reglementa intrarea pe teritoriul lor a resortisanților turci până la dobândirea drepturilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

81. Această interpretare ar risca să compromită sistemul instituit prin Decizia nr. 1/80.

82. Pentru toate aceste motive, suntem de părere că articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că un lucrător turc care beneficiază de o autorizație de muncă pe durată nedeterminată și care nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din această decizie nu se poate prevala de această dintâi dispoziție în vederea obținerii unei prelungiri a permisului său de ședere pe teritoriul statului membru gazdă.

V – Concluzie

83. Având în vedere ansamblul elementelor care precedă, sugerăm Curții să răspundă la întrebările adresate de Hamburgisches Oberverwaltungsgericht după cum urmează:

„1) Articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin Acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, trebuie interpretat în sensul că un stat membru nu poate retrage permisul de ședere al unui lucrător turc cu efect retroactiv la data la care a încetat să existe motivul de care depindea, conform dreptului național, acordarea permisului, atunci când acest lucrător nu s-a făcut vinovat de niciun comportament fraudulos și când această retragere are loc după expirarea perioadei de un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal prevăzută la această dispoziție.

31 — A se vedea Hotărârea din 21 octombrie 2003, Abatay și alții (C-317/01 și C-369/01, Rec., p. I-12301, punctul 63 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea Hotărârea Unal, citată anterior (punctul 41).

32 — Hotărârea Abatay și alții, citată anterior (punctul 65 și jurisprudența citată).

2) Articolul 10 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că un lucrător turc care beneficiază de o autorizație de muncă pe durată nedeterminată și care nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din această decizie nu se poate prevala de această dintâi dispoziție în vederea obținerii unei prelungiri a permisului său de ședere pe teritoriul statului membru gazdă.”